

Maciej Barczewski*

**PRAWNO-INSTYTUCJONALNE
RAMY HARMONIZACJI
OCHRONY WŁASNOŚCI INTELEKTUALNEJ
W REGIONIE AFRYKAŃSKIM**

I. O ile zainteresowania badawcze przedstawiciele doktryny prawa koncentrują się przede wszystkim na analizie całokształtu ochrony własności intelektualnej w państwach uprzemysłowionych, o tyle znacznie mniejszą uwagę poświęca się tego rodzaju rozważaniom w odniesieniu do regionów najsłabiej rozwiniętych, przede wszystkim kontynentu afrykańskiego. Mimo, że liczne państwa Afryki zmagają się z poważnymi problemami w zakresie bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego, a problematyka ochrony własności intelektualnej nie jest przez nie traktowana priorytetowo w obliczu trapiących je problemów społeczno-gospodarczych – przede wszystkim niedożywienia i niedostatecznej opieki zdrowotnej – wiele ze wspomnianych państw uchwaliło akty prawne dotyczące ochrony twórczości i własności przemysłowej oraz przystąpiło do powszechnych umów międzynarodowych z tego zakresu.

Co istotne, państwa afrykańskie podjęły także działania mające na celu harmonizację i podniesienie poziomu prawnej ochrony własności intelektualnej w wymiarze regionalnym. Znalazły one swój wyraz w powołaniu do życia dwóch międzynarodowych organizacji międzyrządowych, mianowicie Afrykańskiej Organizacji Własności Intelektualnej (franc. *Organisation*

* Dr Maciej Barczewski – adiunkt w Katedrze Prawa Międzynarodowego Publicznego WPIA Uniwersytetu Gdańskiego.

Africaine de la Propriété Intellectuelle – OAPI) oraz Afrykańskiej Regionalnej Organizacji Własności Intelektualnej (ang. *African Regional Intellectual Property Organization* – ARIPO). Pierwsza z nich zrzesza państwa należące niegdyś do francuskiego imperium kolonialnego, natomiast członkami drugiej są przede wszystkim były kolonie imperium brytyjskiego. W konsekwencji, przyjęte w ramach wspomnianych organizacji regulacje prawne odzwierciedlają założenia odpowiednio eurokontynentalnego oraz anglosaskiego systemu prawnego. Ponadto, mimo zbieżnych dążeń i celów obydwu organizacji, istnieją między nimi znaczące różnice zarówno w zakresie harmonizacji ochrony własności intelektualnej, jak również w rozwiązaniach służących ujednoczeniu ochrony w regionie afrykańskim. Dlatego można poddać w wątpliwość, czy przyjęte przez wspomniane organizacje prawno-instytucjonalne ramy harmonizacji ochrony własności intelektualnej odpowiadają rzeczywistym potrzebom i możliwościom zrzeszonych w nich państw.

II. Afrykańska Organizacja Własności Intelektualnej (OAPI)

W 1960 roku, wraz z uzyskaniem niepodległości, większość państw Afryki należących wcześniej do Unii Francuskiej wyraziła przekonanie, że wskazane jest ustanowienie wspólnego organu właściwego w sprawach rejestracji wynalazków. W konsekwencji, w dniu 13 września 1962 roku na mocy tak zwanego porozumienia z Libreville utworzono Afrykańsko-Malgaskie Biuro Własności Przemysłowej. Wycofanie się z rzeczonoego porozumienia Republiki Madagaskaru, jak również potrzeba rozszerzenia przedmiotowego zakresu traktatu, doprowadziły do rewizji porozumienia z Libreville poprzez zawarcie w dniu 2 marca 1977 roku w Bangi (Republika Środkowoafrykańska) nowej umowy, w oparciu o którą powołano do życia Afrykańską Organizację Własności Intelektualnej z siedzibą w Yaoundé (Kamerun). Ze względu na konieczność dostosowania postanowień porozumienia z Bangi do standardów najnowszych umów międzynarodowych dotyczących własności intelektualnej (przede wszystkim Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej – TRIPS)¹, w dniu 24 lutego 1999 roku państwa

¹ Tekst porozumienia TRIPS opublikowano w obwieszczeniu Ministra Spraw Zagranicznych z 12 lutego 1996 r. w sprawie publikacji załączników do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (Dz. U. z 1996 r., Nr 32, poz. 143).

OAPI podpisały nową wersję tego traktatu. Ta, jak dotąd ostatnia, redakcja wspomnianej umowy weszła w życie 28 lutego 2002 roku.

Zrewidowane porozumienie z Bangi, oprócz określenia warunków funkcjonowania oraz struktury organizacyjnej Afrykańskiej Organizacji Własności Intelektualnej, służy ujednoczeniu ochrony prawnej w odniesieniu m.in. do wynalazków, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych i praw autorskich. Należy nadto odnotować, że choć do OAPI należą obecnie 16 państw, głównie z Afryki Środkowo-Zachodniej², to porozumienie z Bangi ma charakter otwarty w wymiarze regionalnym. Istnieje bowiem możliwość przystąpienia do niego także innych państw afrykańskich³.

W dziedzinie własności przemysłowej do zadań Afrykańskiej Organizacji Własności Intelektualnej należy rozpatrywanie zgłoszeń oraz wydawanie decyzji o przyznaniu praw wyłącznych wiążących na terytorium wszystkich państw będących członkami wspomnianej organizacji. Jeżeli chodzi o wynalazki, kryteria i zakres ochrony patentowej są co do zasady zbieżne z przyjętymi w porozumieniu TRIPS. Różnice dotyczą między innymi zakresu czasowego ochrony, który został podzielony na trzy okresy, z których dwa ostatnie podlegają ograniczeniom wynikającym z licencji przymusowych. Mimo możliwości wyłączenia ochrony patentowej, m. in. ze względu na potrzebę ochrony zdrowia publicznego, w porozumieniu z Bangi brak jest ograniczenia zdolności patentowej ze względu na konieczność zapobieżenia poważnej szkodzie dla środowiska naturalnego. Wypada także zauważyć, że recypowane z porozumienia TRIPS, jak również innych umów międzynarodowych, zasady ochrony patentowej zostały ukształtowane stosownie do możliwości i wymogów państw uprzemysłowionych, nie uwzględniając odmiennych potrzeb społeczności państw członkowskich OAPI, w szczególności w odniesieniu do obszarów najmniej rozwiniętych. Użyte w tekście porozumienia z Bangi sformułowania nie odzwierciedlają nadto dostatecznie konieczności uwzględnienia specyfiki ochrony zasobów genetycznych roślinności oraz wiedzy tradycyjnej społeczności państw afrykańskich⁴.

² Benin, Burkina Faso, Czad, Gabon, Gwinea, Gwinea Bissau, Gwinea Równikowa, Kamerun, Kongo, Mali, Mauretania, Niger, Republika Środkowoafrykańska, Senegal, Togo, Wybrzeże Kości Słoniowej.

³ M. Barczewski, *Traktatowa ochrona praw autorskich i praw pokrewnych*, Warszawa 2007, s. 174.

⁴ Zob. M. Tonye Mahop, *Are the African Organization of Intellectual Property Patent Approach and Cameroonian National Biodiversity Regulations at a Crossroads? Suggesting*

Opierając się na odpowiednich postanowieniach Konwencji paryskiej o ochronie własności przemysłowej⁵ oraz porozumienia TRIPS, w porozumieniu z Bangi unormowano również problematykę ochrony znaków towarowych oraz oznaczeń geograficznych. W kontekście potrzeb lokalnych społeczności państw członkowskich OAPI szczególnie istotna wydaje się być możliwie efektywna ochrona drugiej ze wspomnianych kategorii oznaczeń. Może się ona bowiem przyczynić do wypromowania produktów pochodzących z danego terytorium Afryki, w szczególności bazujących na tradycyjnej wiedzy mieszkańców tego regionu oraz pochodzących stamtąd zasobach naturalnych⁶.

Wybiegając ponad minimalne standardy przyjęte w porozumieniu TRIPS, zrewidowane porozumienie z Bangi zobowiązało państwa członkowskie OAPI do przystąpienia do Międzynarodowej konwencji o ochronie nowych odmian roślin z 1961 roku. Należy odnotować, że obowiązek ów dotyczy najnowszej redakcji konwencji z 1991 roku, która w znacznym stopniu wzmocniła ochronę podmiotów zajmujących się hodowlą nowych odmian roślin kosztem indywidualnych rolników, którym ograniczyła możliwości gromadzenia i przekazywania nasion chronionych roślin innym farmerom, minimalizując w konsekwencji szanse opracowania przez nich lokalnych odmian roślinności w oparciu o gromadzone niekiedy przez wiele lat doświadczenia⁷.

Uwzględnione w porozumieniu z Bangi prawa autorskie i prawa pokrewne odpowiadają w swej treści i zakresie unormowaniom przyjętym w traktatach o zasięgu powszechnym, takim jak Konwencja berneńska o ochronie dzieł literackich i artystycznych⁸ czy Konwencja rzymska o ochronie wykonawców,

Alternatives Tailored to National and Regional Interests, Review of European Community and International Environmental Law 2005, nr 3, s. 286–287.

⁵ Akt sztokholmski zmieniający Konwencję paryską o ochronie własności przemysłowej z dnia 20 marca 1883 r., zmienioną w Brukseli dnia 14 grudnia 1900 r., w Waszyngtonie dnia 2 czerwca 1911 r., w Hadze dnia 6 listopada 1925 r., w Londynie dnia 2 czerwca 1934 r., w Lizbonie dnia 31 października 1958 r., sporządzony w Sztokholmie dnia 14 lipca 1967 r. (Dz. U. z 1975 r., Nr 9, poz. 51).

⁶ Zob. T. Kongolo, *Trademarks and Geographical Indications within the Frameworks of the African Intellectual Property Organization Agreement and the TRIPS Agreement*, The Journal of World Intellectual Property 1999, nr 5, s. 841–843.

⁷ Zob. E. S. Nwauche, *An Evaluation of the African Regional Intellectual Property Right Systems*, The Journal of World Intellectual Property 2003, nr 1, s. 125–126.

⁸ Dz. U. z 1994 r., Nr 104, poz. 506 i 507.

producentów fonogramów oraz organizacji nadawczych⁹. Wzorem unormowań uniwersalnych przyznaje się twórcom prawo do utworu od chwili jego stworzenia i niezależnie od tego, czy został on utrwalony na nośniku materialnym (zasada automatyzmu ochrony). Porozumienie z Bangi wymienia także przykładowy katalog utworów do których zalicza dzieła muzyczne, piśmiennicze, audiowizualne czy też sztuki użytkowej. Jako utwory traktuje również tłumaczenia, programy komputerowe oraz bazy danych.

Należy przy tym odnotować, że mimo obowiązku dostosowania ustawodawstw państw członkowskich OAPI do standardu ochrony praw autorskich i praw pokrewnych wyznaczonego przez tę organizację, obowiązujące w nich prawodawstwo częstokroć odbiega od unormowań przyjętych zarówno w porozumieniu z Bangi, jak i w wiążących wspomniane państwa traktatach o zasięgu powszechnym. Na przykład mimo, że – odzwierciedlając założenia wywodzące się z Francji systemu *droit d'auteur* – porozumienie z Bangi przyjmuje, że za autorów utworu audiowizualnego uważa się jego współtwórców, to wciąż niektóre z państw należących do OAPI stosują bliższą anglosaskiemu systemowi *copyright* konstrukcję, zgodnie z którą za pierwotny podmiot praw autorskich do utworu audiowizualnego uznaje się jego producenta¹⁰. Ponadto między państwami członkowskimi OAPI istnieją wciąż znaczące różnice w zakresie ochrony, zarówno czasowym, jak i przedmiotowym – niektóre z nich nie uznają bowiem za przedmiot praw autorskich programów komputerowych i baz danych¹¹.

W odróżnieniu od porozumienia TRIPS, porozumienie z Bangi obejmuje ochroną prawną dziedzictwo kulturowe, do którego zalicza między innymi utwory folklorystyczne, czyli charakterystyczne elementy tradycyjnego dziedzictwa artystycznego rozwijane i podtrzymywane przez zbiorowość ludzką, takie jak poezja, pieśni i melodie czy układy taneczne. Nie przesądzono przy tym, kto powinien być podmiotem praw do tego rodzaju utworów, wskazując jedynie, że ciałem uprawnionym do pobierania wynagrodzenia za korzystanie z utworów folklorystycznych powinna być narodowa

⁹ Dz. U. z 1997 r., Nr 125, poz. 800.

¹⁰ Zob. L. Y. Ngombé, *Audiovisual Work in the Member States of the African Intellectual Property Organization (OAPI)*, *The Journal of World Intellectual Property* 2006, nr 4, s. 446.

¹¹ Wspomniane różnice mogą wynikać z tego, że prawodawstwo niektórych państw członkowskich OAPI nie było nowelizowane po przyjęciu nowej wersji aneksu VII do porozumienia – L. Y. Ngombé, *Copyright in the Member States of the African Intellectual Property Organization (OAPI): An Uncompleted Harmonization?*, *Copyright Bulletin* 2005, nr 1, s. 2–5.

organizacja zbiorowego zarządu prawami autorskimi. Ochrona sztuki ludowej leży bowiem w interesie nie indywidualnych podmiotów, lecz pewnej lokalnej społeczności. Z tego powodu zarówno Światowa Organizacja Własności Intelektualnej (WIPO), jak i Organizacja Narodów Zjednoczonych do Spraw Oświaty, Nauki i Kultury (UNESCO) prowadzą obecnie konsultacje mające na celu zidentyfikowanie problemów związanych z ochroną sztuki ludowej, które miałyby w przyszłości doprowadzić do ustanowienia powszechnych standardów ochrony w tym zakresie¹².

III. Afrykańska Regionalna Organizacja Własności Intelektualnej (ARIPO)

Początki ARIPO sięgają lat siedemdziesiątych ubiegłego wieku, kiedy to anglojęzyczne państwa Afryki uczestniczące w regionalnym seminarium dotyczącym patentów i prawa autorskiego w Nairobi (Kenia) zwróciły się do Komisji Gospodarczej Narodów Zjednoczonych ds. Afryki oraz Światowej Organizacji Własności Intelektualnej o pomoc w powołaniu organizacji międzynarodowej właściwej do spraw ochrony własności przemysłowej na terytorium wspomnianych państw¹³. W konsekwencji, w dniu 9 grudnia 1976 roku, podczas konferencji dyplomatycznej w Lusace (Zambia), podpisano porozumienie w sprawie utworzenia Organizacji Własności Przemysłowej dla Państw Afryki Anglojęzycznej (ESARIPO), które weszło w życie w dniu 15 lutego 1978 roku¹⁴. Od tamtej pory wspomniana organizacja dwukrotnie zmieniła swoją nazwę. W 1986 roku przemianowano ją na Afrykańską Regionalną Organizację Własności Przemysłowej, a od 2004 roku – w związku z rozszerzeniem zakresu działania ARIPO o problematykę praw autorskich i praw pokrewnych – nazywa się ją Afrykańską Regionalną Organizacją Własności Intelektualnej. Siedziba ARIPO mieści się w Harare (Zimbabwe). Obecnie należy do niej siedemnaście państw¹⁵ i jest ona otwarta

¹² M. Barczewski, *op. cit.*, s. 175.

¹³ Wezniej wikszość ze wspomnianych państw nie przywidywała w swoich prawodawstwach moźliwosci udzielenia praw wlasności przemysłowej, uznając za wiążącą ochronę przyznaną na terytorium innych państw (najczęściej Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej).

¹⁴ Porozumienie z Lusaki rewidowano w latach: 1982, 1986, 1996 i 2004.

¹⁵ Botswana, Gambia, Ghana, Kenia, Lesotho, Liberia, Malawi, Mozambik, Namibia, Sierra Leone, Somalia, Suazi, Sudan, Tanzania, Uganda, Zambia, Zimbabwe.

dla państw członkowskich Komisji Gospodarczej NZ ds. Afryki lub Unii Afrykańskiej.

Ponieważ porozumienie z Lusaki nie precyzowało kompetencji ARIPO konieczne stało się przyjęcie dodatkowych instrumentów prawnych, które określiłyby zakres uprawnień wspomnianej organizacji w sprawach z zakresu ochrony własności intelektualnej, w szczególności jeśli chodzi o jej funkcjonowanie w charakterze regionalnego urzędu patentowego. Instrumentami tymi były protokół dotyczący patentów, wzorów przemysłowych i wzorów użytkowych przyjęty w dniu 10 grudnia 1982 roku w Harare¹⁶ oraz protokół dotyczący znaków towarowych przyjęty w dniu 19 listopada 1993 roku w Bandzulu (Gambia)¹⁷.

W oparciu o wspomniane protokoły ubiegający się o przyznanie praw do wynalazku, wzoru przemysłowego lub użytkowego bądź znaku towarowego może uzyskać ochronę w wybranych państwach Afrykańskiej Regionalnej Organizacji Własności Intelektualnej poprzez złożenie zgłoszenia w Sekretariacie ARIPO. Wspomniany organ po otrzymaniu zgłoszenia wstępnie sprawdza jego poprawność formalną i – w odniesieniu do wynalazków oraz wzorów użytkowych – istnienie przesłanek udzielenia ochrony, a następnie przesyła odpisy zgłoszenia do państw, na terytorium których ma być ona udzielona. Państwa te mogą w przeciągu sześciu miesięcy odmówić udzielenia ochrony na swoim terytorium, na przykład ze względu na przeszkodę wynikającą z przepisów prawa krajowego.

Należy w tym miejscu odnotować, że przyjęte w ramach ARIPO kryteria ochrony patentowej są tożsame z kryteriami stosowanymi w państwach uprzemysłowionych. W konsekwencji może podlegać dyskusji, czy tego rodzaju uwarunkowania odpowiadają faktycznym możliwościom i potrzebom podmiotów z rozwijających się państw afrykańskich¹⁸.

Wypada ponadto zauważyć, że mimo rozszerzenia zakresu przedmiotowego działalności ARIPO, jak dotąd stosunkowo niewiele uwagi poświęca ona problematyce ochrony wiedzy tradycyjnej oraz sztuki ludowej. W tym

¹⁶ Protokół z Harare rewidowano w latach: 1987, 1994, 1997, 1998, 1999, 2001, 2003 i 2006. Jego stronami są wszystkie państwa członkowskie ARIPO oprócz Somalii.

¹⁷ Protokół z Bandzulu rewidowano w latach: 1997, 1998, 1999 i 2004. Jego stronami jest dziewięć państw należących do ARIPO – Botswana, Lesotho, Liberia, Malawi, Namibia, Suazi, Tanzania, Uganda i Zimbabwe.

¹⁸ Zob. A. Adewopo, *The Global Intellectual Property System and Sub-Saharan Africa: A Prognostic Reflection*, University of Toledo Law Review 2002, nr 4, s. 749.

zakresie wspomniana organizacja prowadzi obecnie prace zmierzające do uchwalenia kolejnego protokołu do porozumienia z Lusaki mającego na celu przyjęcie wspólnych zasad ochrony wspomnianych dóbr. Natomiast w dziedzinie ochrony praw autorskich i praw pokrewnych jak dotychczas działania ARIPO koncentrują się przede wszystkim na inicjatywach o charakterze szkoleniowo-doradczym.

IV. Konkluzje

Konkludując, można stwierdzić, że o ile w ramach OAPI podjęto kroki mające na celu utworzenie regionalnego urzędu patentowego, jak również harmonizację prawnej ochrony własności intelektualnej państw członkowskich wspomnianej organizacji, o tyle dotychczasowa działalność ARIPO sprowadza się przede wszystkim do uproszczenia kwestii proceduralnych dotyczących rejestracji niektórych kategorii dóbr własności przemysłowej. Mimo oferowanych w tym zakresie przez obie organizacje ułatwień, jak dotąd wiele państw regionu afrykańskiego do nich nie przystąpiło, a zaledwie połowa z członków ARIPO zdecydowała się skorzystać z możliwości oferowanych w odniesieniu do uproszczenia procedury rejestracji znaków towarowych. Także w dziedzinie praw autorskich i praw pokrewnych aktywność wspomnianych organizacji wydaje się być niedostateczna – ich dotychczasowe działania sprowadzają się bowiem do przedsięwzięć o charakterze edukacyjnym, bądź – jak w przypadku OAPI – niepełnej harmonizacji przepisów prawa materialnego.

Krytycznie należy ponadto ocenić brak gwarancji skutecznego egzekwowania standardów wyznaczanych przez obydwie omawiane organizacje oraz rozstrzygania ewentualnych sporów związanych z wypełnianiem nakładanych przez nie zobowiązań. Problem ów nabiera szczególnego znaczenia zważywszy na niedostateczne możliwości skutecznego przeciwdziałania naruszeniom praw własności intelektualnej w państwach afrykańskich. W konsekwencji, nawet w państwach członkowskich OAPI oraz ARIPO, które wprowadziły w tym zakresie regulacje zgodne ze standardami regionalnymi bądź uniwersalnymi wciąż dochodzi do znaczących naruszeń praw do dóbr intelektualnych lub nadużyć związanych z wykorzystywaniem wiedzy tradycyjnej lokalnych społeczności¹⁹.

¹⁹ Zob. G. Bedeker, *Traditional Medical Knowledge, Intellectual Property Rights & Benefit Sharing*, *Cardozo Journal of International and Comparative Law* 2003, nr 11, s. 787.

Można przypuszczać, że ów stan rzeczy spowodowany jest w dużej mierze tym, że zasady ochrony przyjęte w ramach obydwu wspomnianych organizacji stanowią w znacznym stopniu odzwierciedlenie paradygmatu praw własności intelektualnej państw uprzemysłowionych. Są one bowiem zakorzenione w anglosaskim lub eurokontynentalnym systemie prawnym, których założenia tylko po części odpowiadają rzeczywistym możliwościom i potrzebom państw afrykańskich. Dotyczy to zarówno reguł ochrony patentowej, jak również złożonej problematyki ochrony dziedzictwa kulturowego, której dotychczasowe unormowanie w regionie afrykańskim wydaje się być niesatysfakcjonujące.

Wypada docenić dotychczasowe starania OAPI oraz ARIPO mające na celu zacieśnienie współdziałania tych organizacji w celu sprostania wspomnianym wyzwaniom, czego wyrazem stało się podpisanie przez nie w dniu 18 listopada 1996 roku porozumienia o współpracy. Wspólny mianownik takiej kooperacji stanowi porozumienie TRIPS, do którego standardów starają się nawiązywać obydwie wspomniane podmioty. Z drugiej strony, należy zauważyć, że zasady ochrony własności intelektualnej przyjęte w ramach Światowej Organizacji Handlu zostały ukształtowane i dostosowane głównie do potrzeb państw rozwiniętych. Z tego powodu wskazane wydaje się być opracowanie i wprowadzenie nowych, jednolitych w skali całego kontynentu reguł ochrony własności intelektualnej, które w bardziej odpowiedni sposób odzwierciedlałyby specyfikę potrzeb społeczności Afryki. O ile perspektywa połączenia w tym celu obydwu omawianych organizacji jest w chwili obecnej mało prawdopodobna – między innymi ze względu na wskazane we wcześniejszych rozważaniach różnice w charakterze działalności OAPI oraz ARIPO, o tyle możliwe byłoby powołanie nowej organizacji międzyrządowej, właściwej w tej dziedzinie dla całego kontynentu afrykańskiego. Istotną rolę w tym zakresie może odegrać Unia Afrykańska²⁰, która w taki sposób mogłaby przyczynić się do osiągnięcia jednego z przyświecających jej celów, jakim jest przyspieszenie socjoekonomicznej integracji kontynentu afrykańskiego.

²⁰ E. S. Nwauche, *op. cit.*, s. 137.

SUMMARY

LEGAL AND INSTITUTIONAL FRAMEWORK FOR HARMONIZATION OF INTELLECTUAL PROPERTY PROTECTION IN THE AFRICAN REGION

African states have taken actions aiming at harmonization and improvement of legal protection of intellectual property by establishing two intergovernmental organizations – the African Intellectual Property Organization (OAPI) and the African Regional Intellectual Property Organization (ARIPO). While in the scope of OAPI steps aiming at creation of the regional patent office as well as harmonization of legal protection of intellectual property of the member states have been taken, current activity of ARIPO is limited mainly to simplification of procedural issues concerning registration of some categories of industrial property. Despite facilitations offered by both organizations in this respect, many countries in African region did not join them, and only half of the members of ARIPO decided to use possibilities with reference to simplification of the procedure of trademark registration. Moreover, the lack of guarantee for effective execution of standards set by both above-mentioned organizations and settling potential disputes concerning fulfillment of obligations imposed on them by these organizations should also be judged critically.